

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

13. april 2011 *

I sag T-393/10 R,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, Hamm (Tyskland)

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, Hamm

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, Iserlohn (Tyskland),

ved advokaterne C. Stadler og N. Tkatchenko,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen ved V. Bottka, R. Sauer og C. Hödlmayr, som befuldmægtigede,
bistået af advokat R. Van der Hout,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

angående udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens afgørelse K(2010) 4387 endelig af 30. juni 2010 om en procedure efter artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen (sag COMP/38.344 — Forspændingsstål), som ændret ved Kommissionens afgørelse K(2010) 6676 endelig af 30. september 2010, for så vidt som sagsøgerne heri pålægges bøder,

har

RETTENS PRÆSIDENT

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- ¹ Sagsøgerne tilhører den såkaldte »Pampus-gruppe« (PIB+-gruppen), som især er aktiv i sektoren for industristål og -tråd, og som består af fire holdingselskaber: Pampus Stahlbeteiligungsgesellschaft mbH, Pampus Umformtechnik GmbH, Pampus Logistikbeteiligungsgesellschaft mbH og Pampus Industriebeteiligung GmbH & Co.

KG (herefter »PIB«). Samtlige anparter i disse holdingselskaber, der ikke er samlet i et fælles holdingselskab, ejes af tre medlemmer af Pampus-familien.

- 2 Den første sagsøger, Westfälische Drahtindustrie GmbH (herefter »WDI«), har til formål at fremstille og handle med stålprodukter samt at erhverve og forvalte kapitalandele i virksomheder, navnlig inden for behandling og bearbejdning af tråd. 98 % af WDI ejes af den anden sagsøger, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (herefter »WDV«). To tredjedele af WDV indehaves af PIB og en tredjedel af ArcelorMittal Hamburg GmbH (herefter »ArcelorMittal«). PIB's formål er navnlig at erhverve, forvalte og afhænde kapitalandele i industrivirksomheder og at handle med stålprodukter.

- 3 Med den foreliggende begæring om særlige rettergangsformer har sagsøgerne i det væsentlige anmodet om, at gennemførelsen af Kommissionens afgørelse K(2010) 4387 endelig af 30. juni 2010 om en procedure efter artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen (COMP/38.344 — Forspændingsstål), som ændret ved afgørelse K(2010) 6676 endelig af 30. september 2010 (herefter under ét »den anfægtede afgørelse«), udsættes, for så vidt som de heri pålægges bøder, og om, at de fritages for forpligtelsen til at stille en bankgaranti.

- 4 I den anfægtede afgørelse kritiserede Kommissionen hovedsageligt en række producenter af forspændingsstål for, at de gennem fire år fastsatte leveringskvoter og priser, fordelte kunderne indbyrdes og udvekslede følsomme forretningsoplysninger, og at de skadede hele den europæiske byggebranche på grund af denne vedvarende overtrædelse. Kommissionen pålagde dem derfor bøder på sammenlagt næsten 460 mio. EUR. Sagsøgerne blev i den forbindelse pålagt bøder på i alt 46,55 mio. EUR, for hvilke de tre sagsøgere hæfter solidarisk for 15,485 mio. EUR, WDI og WDV hæfter

solidarisk for 23,37 mio. EUR, og WDI hæfter alene for 7,695 mio. EUR. Kommissionen pålagde desuden fire selskaber i ArcelorMittal-koncernen en bøde på oprindeligt 276,48 mio. EUR, der senere blev nedsat til 230,4 mio. EUR.

- 5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. september 2010 har sagsøgerne anlagt sag med påstand om, at den oprindelige afgørelse af 30. juni 2010 annulleres, for så vidt som de heri pålægges bøder, subsidiært, at de bøder, som de er blevet pålagt, nedsættes i passende omfang. Efter fremsendelse af den ændrede afgørelse af 30. september 2010 har sagsøgerne ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 16. november 2010 tilpasset deres påstande og anbringender til den ændrede afgørelse.

- 6 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 3. december 2010 har sagsøgerne fremsat den foreliggende begæring om særlige rettergangsformer, hvori de i det væsentlige har nedlagt følgende påstande:
  - Den anfægtede afgørelses gennemførelse udsættes, indtil der er truffet afgørelse i hovedsagen, uden at der stilles bankgaranti eller anden finansiel sikkerhed, for så vidt som sagsøgerne heri forpligtes til at betale bøder på henholdsvis 15,485 mio. EUR (WDI, WDV og PIB solidarisk), 23,37 mio. EUR (WDI og WDV solidarisk) og 7,695 mio. EUR (WDI).

  - Subsidiært lempes betalingsvilkårene, uden at der stilles bankgaranti eller anden finansiel sikkerhed for betalingen af de bøder, sagsøgerne er blevet pålagt, i henhold til en passende professionelt udarbejdet betalingsplan.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 7
- Kommissionen har i sine skriftlige bemærkninger til begæringen om særlige rettergangsformer, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 14. februar 2011, nedlagt følgende påstande:
- Sagsøgernes påstande (den principale og subsidiære påstand) forkastes i det hele.

  - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 8
- Sagsøgerne anmodede i deres skriftlige indlæg af 15. februar 2011 om at måtte afgive svar på Kommissionens skriftlige bemærkninger, eftersom den administrative procedure til prøvelse af sagsøgernes betalingsevne (ITP-proceduren, hvor ITP står for »inability to pay«), som Kommissionen iværksatte og afsluttede ved skrivelse af 14. februar 2011, havde bragt nye oplysninger frem, der var relevante for spørgsmålet om, hvorvidt begæringen om foreløbige forholdsregler var uopsættelig. Denne anmodning blev taget til følge, hvorefter sagsøgerne den 25. februar 2011 indgav et skriftligt indlæg med den bebudede supplerende redegørelse. Kommissionen tog endelig stilling hertil i et skriftligt indlæg af 21. marts 2011.
- 9
- Kommissionen afviste i den nævnte administrative skrivelse af 14. februar 2011 at nedsætte de bøder, sagsøgerne var blevet pålagt, med den begrundelse, at WDI var i stand til at betale eller stille en bankgaranti for den samlede bøde på 46,55 mio. EUR.

- 10 Retten er bekendt med, at de ovennævnte selskaber i ArcelorMittal-koncernen (jf. præmis 4 ovenfor) den 4. april 2001, hvor Kommissionen havde indledt den igangværende ITP-procedure til prøvelse af sagsøgernes betalingsevne, fik nedsat deres bøde fra 230,4 mio. EUR til 45,7 mio. EUR, hvorved Kommissionen anerkendte, at deres økonomiske formåen var begrænset. En tidligere begæring om særlige rettergangsformer, som tre af disse selskaber havde fremsat, blev bl.a. forkastet på grund af ArcelorMittal-koncernens betydelige økonomiske styrke (konsolideret samlet omsætning på over 46 mia. EUR i regnskabsåret 2009) (kendelse afsagt af Rettens præsident den 7.12.2010, sag T-385/10R, ArcelorMittal Wire France m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser).

Retstens bemærkninger

- 11 I henhold til artikel 278 TEUF og 279 TEUF, sammenholdt med artikel 256, stk. 1, TEUF, kan den retsinstant, der afsiger kendelse om særlige rettergangsformer, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler, hvis den skønner, at forholdene kræver det.
- 12 Ifølge artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement skal begæringer om foreløbige forholdsregler angive søgsmålets genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. Den retsinstant, der afsiger kendelse om særlige rettergangsformer, kan således udsætte gennemførelsen og foreskrive foreløbige forholdsregler, såfremt det er godtgjort, at de umiddelbart er berettigede af faktiske og retlige grunde (*fumus boni juris*), og at de er uopsættelige, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for den, der fremsætter begæringen, er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 22). Disse betingelser er kumulative, således at der ikke kan anordnes særlige rettergangsformer, når en af dem ikke er opfyldt (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.10.1996,

sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 30). Den retsinstans, der afsiger kendelse om særlige rettergangsformer, skal i givet fald også foretage en interesseafvejning (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 23.2.2001, sag C-445/00 R, Østrig mod Rådet, Sml. I, s. 1461, præmis 73, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 4.4.2002, sag T-198/01 R, Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen, Sml. II, s. 2153, præmis 50).

- 13 I øvrigt råder den retsinstans, der afsiger kendelse om særlige rettergangsformer, over et vidt skøn i forbindelse med denne samlede vurdering. Den kan i det enkelte tilfælde frit afgøre, hvorledes disse forskellige betingelser skal efterprøves, samt rækkefølgen for denne undersøgelse, når ingen EU-retlig bestemmelse pålægger den at anvende et forud fastsat skema for vurderingen af nødvendigheden af at træffe foreløbig afgørelse (kendelsen i sagen Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., nævnt i præmis 12 ovenfor, præmis 23, og kendelse afsagt af Domstolens præsident den 3.4.2007, sag C-459/06 P(R), Vischim mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 25).
- 14 Parternes skriftlige indlæg indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for at påkende begæringen. Det er derfor ikke nødvendigt at afholde mundtlige forhandlinger.

Genstanden for begæringen om foreløbige forholdsregler

- 15 Det fremgår af den anfægtede afgørelses artikel 2, at den virksomhed, der pålægges en bøde, i tilfælde af et annullationssøgsmål kan vælge enten at betale bøden midlertidigt eller at stille en bankgaranti, som Kommissionen finder rimelig. I sine skrivelser af 5. juli og 1. oktober 2010, hvorved den anfægtede afgørelse blev meddelt, oplyste

Kommissionen sagsøgerne specifikt om denne valgmulighed, og den præciserede i den forbindelse, at den eventuelle bankgaranti forrentes med 2,5%.

- 16 I sine bemærkninger af 14. februar 2011 (punkt 52 og 59) forklarede Kommissionen desuden udtrykkeligt, at den nævnte valgmulighed på forhånd udelukkede, at den omhandlede begæring om foreløbige forholdsregler kunne være uopsættelig, når sagsøgerne havde mulighed for at stille en bankgaranti, hvilket var mindre belastende for dem end at skulle betale bøderne midlertidigt. Kommissionen mener derfor ikke, at det i begæringen nævnte spørgsmål om likviditet til provisorisk betaling af bøder spiller nogen rolle i det foreliggende tilfælde.
- 17 Heraf kan det for det første udledes, at Kommissionen på én betingelse (at der stilles en bankgaranti) selv er parat til at udsætte gennemførelsen af den anfægtede afgørelse i forhold til sagsøgerne. Hensigten med begæringen om udsættelse af denne afgørelses gennemførelse kan derfor reelt kun være at fritage sagsøgerne fra forpligtelsen til at stille en bankgaranti som betingelse for, at de bøder, de er blevet pålagt, ikke indrives straks (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 13.7.2006, sag T-11/06 R, Romana Tabacchi mod Kommissionen, Sml. II, s. 2491, præmis 23-26).
- 18 For det andet har Kommissionen begrænset sine bemærkninger om uopsætteligheden til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerne faktisk ikke har mulighed for at stille en bankgaranti, eller hvorvidt de i hvert fald som påstået risikerer at blive insolvente. Ifølge Kommissionen vil navnlig WDI vurderet ud fra de aktuelle virksomhedsoplysninger og -prognoser (vedrørende cashflow) objektivt set være i stand til at skaffe en sådan garanti for hele bødebeløbet. Kommissionen vil i så fald ikke kræve nogen yderligere bankgaranti fra de to andre sagsøgere, hvilket betyder, at de ikke risikerer insolvens (bemærkningerne af 14.2.2011, punkt 60).

- 19 Det kan ud fra dette argument fra Kommissionens side — og ud fra dens bemærkning i den anfægtede afgørelse (1178. og 1179. betragtning) om, at WDI og PIB ikke kan betale bøderne, fordi de er i alvorlige økonomiske vanskeligheder og formentlig ikke vil kunne overleve — konkluderes, at Kommissionen heller ikke anser en provisorisk betaling af de bøder, som sagsøgerne er blevet pålagt, for at være en realistisk løsning, da sagsøgerne ikke i øjeblikket har økonomisk mulighed for at erlægge en sådan betaling.
- 20 Genstanden for den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler — og dermed også for prøvelsen af dens uopsættelighed — er derfor alene fritagelsen af sagsøgerne for forpligtelsen til at stille en bankgaranti som betingelse for, at de bøder, de er blevet pålagt, ikke inddrives øjeblikkeligt.

Uopsættelighed

- 21 Ifølge fast retspraksis skal uopsætteligheden vurderes på baggrund af nødvendigheden af at træffe en foreløbig afgørelse for at undgå, at den part, der har fremsat begæringen om den foreløbige forholdsregel, udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab. Denne part skal bevise, at han ikke kan afvente afgørelsen i hovedsagen uden at blive påført en sådan skade (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.11.2001, sag T-151/01 R, Duales System Deutschland mod Kommissionen, Sml. II, s. 3295, præmis 187 og den deri nævnte retspraksis, og den 4.12.2007, sag T-326/07 R, Cheminova m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4877, præmis 50).
- 22 Hvad angår den her omhandlede problematik med en bankgaranti fremgår det også af fast retspraksis, at en begæring om udsættelse af gennemførelsen af forpligtelsen til

at stille en sådan garanti, der er pålagt som betingelse for, at en bøde ikke straks bliver inddrevet, kun kan imødekommes, såfremt der foreligger ganske særlige omstændigheder (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 6.5.1982, sag 107/82 R, AEG mod Kommissionen, Sml. s. 1549, præmis 6, og den 14.12.1999, sag C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines mod Kommissionen, Sml. I, s. 8733, præmis 48). Muligheden for at kræve, at der stilles en garanti, er nemlig for så vidt angår sager om foreløbige forholdsregler udtrykkeligt hjemlet i Domstolens og Rettens procesreglement og er i overensstemmelse med Kommissionens velbegrundede, generelle fremgangsmåde (kendelse afsagt af Rettens præsident den 5.8.2003, sag T-79/03 R, IRO mod Kommissionen, Sml. II, s. 3027, præmis 25, og den 21.1.2004, sag T-245/03 R, FNSEA m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 271, præmis 77).

- 23 Ifølge retspraksis anses det i princippet for at være godtgjort, at der foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, når den part, der anmoder om at blive fritaget for at stille den krævede bankgaranti, enten fører bevis for, at det objektivt set er umuligt for vedkommende at stille denne garanti, eller at dette vil true partens eksistens (kendelsen i sagen Romana Tabacchi mod Kommissionen, nævnt i præmis 17 ovenfor, præmis 98, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 20.10.2003, sag T-46/03 R, Leali mod Kommissionen, Sml. II, s. 4473, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 24 Det er i forbindelse med de nævnte særlige omstændigheder kun nødvendigt, at den pågældende part opfylder én af betingelserne.
- 25 Hvis det således lykkes for sagsøgerne i den foreliggende sag at bevise, at det objektivt set er umuligt for dem at stille en bankgaranti for de bøder, de er blevet pålagt, skal det ifølge denne retspraksis tiltrædes, at vedtagelsen af den foreløbige forholdsregel, som de har anmodet om, er uopsættelig.

26 Sagsøgerne har herved gjort gældende, at det objektivt set er umuligt for dem at stille en bankgaranti såvel af egen kraft som med hjælp fra anpartshaverne og hele PIB+-gruppen. Efter at de var blevet underrettet om den oprindelige afgørelse, henvendte de sig forgæves til alle de ca. [fortroligt]¹ kreditinstitutter og udbydere af varekreditforsikringer, der indgår i kredsen af finanspartnere, for at skaffe en bankgaranti, der dækkede den oprindeligt fastsatte bøde på 56,05 mio. EUR. Da de havde modtaget den berigtigede afgørelse, forsøgte de igen at skaffe en bankgaranti for det reducerede bødebælb (46,55 mio. EUR), men det lykkedes heller ikke. Samtlige forespørgsler til kreditinstitutter og udbydere af varekreditforsikringer blev afvist.

27 Kommissionen har hertil anført, at de skriftlige afslag, som sagsøgerne har fremlagt, i flere henseender er problematiske. Der blev således kun rettet henvendelse til banker, som allerede havde lånt penge til PIB+-gruppen og derfor havde en interesse i at bevare den aktuelle finansielle status, ved at bøderne blev nedsat. Den skriftveksling mellem WDI og (visse) banker, som Kommissionen er i besiddelse af, giver desuden indtryk af, at ingen af parterne reelt var interesseret i at indgå i seriøse forhandlinger om muligheden for at skaffe en bankgaranti, og at parterne betragtede det som en nødvendig forudsætning for at opnå den ønskede nedsættelse af bøden, at der blev givet afslag. Det forklarer også, hvorfor bankerne tilsyneladende uden nærmere undersøgelse (navnlig af WDI's særlige finansielle situation) afviste forespørgslerne i generelle vendinger. Det er desuden kun ni af de forelagte skrivelser, der direkte er adresseret til WDI. [fortroligt] banker begrundede i øvrigt deres afslag i hele Pampusgruppens økonomiske situation. WDI er imidlertid en økonomisk velfunderet, betalingsdygtig og dermed også kreditværdig virksomhed. Da der ikke er grundlag for at antage, at en eventuel forringelse af Pampusgruppens økonomiske situation også ville påvirke WDI, er det stadig uklart, hvorfor der egentlig blev givet afslag.

1 — Fortrolige oplysninger udeladt.

- 28 Kommissionen anser også de fremlagte afslag for at være utilstrækkelige, fordi banker blot i generelle vendinger og i de fleste tilfælde med generel henvisning til Pampus-gruppens vanskelige økonomiske og finansielle situation afsløgte at yde garanti. Det var imidlertid kun WDI's objektive økonomiske situation, der var relevant. I betragtning af den positive driftsmæssige cashflow, der forventes i de kommende år, og de sikringsmidler, som bankerne råder over, har WDI mulighed for at modtage en bankgaranti. Det fremgår af den likviditetsprognose, som sagsøgerne selv har fremlagt, at WDI endda vil kunne tilbagebetale et lån, der svarer til bødebøbet, ratevis over en periode på syv år ved at trække på selskabets likvide midler. Det burde dermed være muligt at skaffe en bankgaranti.
- 29 Det bemærkes herved, at sagsøgerne ifølge sagsakterne forgæves henvendte sig til 14 kreditinstitutter for at opnå en bankgaranti. Den 20. juli 2010 sendte WDI, WDV og PIB således en række stort set enslydende skrivelser »til de långivende banker«, hvori de anmodede om en bankgaranti for det samlede bødebøbet (56,05 mio. EUR) eller en del af dette beløb. Ved e-mail af samme dag sendte WDI en tilsvarende anmodning til følgende banker: [fortroligt].
- 30 De skrivelser, hvori der meddeles afslag, er udelukkende baseret på sagsøgernes anspændte økonomiske og finansielle situation, som gør det umuligt for bankerne at afgive den ønskede garanti. Nogle af skrivelserne er meget kortfattede, mens andre indeholder en detaljeret begrundelse. [fortroligt] (skrivelse af 26.7.2010 til WDI) henviser således til »omfanget af det allerede eksisterende engagement« og til, at Pampus-gruppen er i gang med en »sanering«. [fortroligt] (tre enslydende skrivelser af 23.7.2010 til WDI, WDV og PIB) henviser til den »netop afsluttede grundige undersøgelse« af virksomhedens økonomiske situation og til den anspændte finansielle position, som virksomheden befinder sig i lige nu. [fortroligt] (skrivelse af 22.7.2010 til WDI, WDV og PIB) har oplyst, at den »på grund af de aktuelle økonomiske forhold,

der gør sig gældende for hele gruppen af virksomheder og de enkelte virksomheder«, ikke kan tilbyde nogen bankgaranti »heller ikke for en del af beløbet«. [fortroligt] (skrivelse af 22.7.2010 til WDI) tager den »krævende sanerings- og omstrukturingsproces, der på mellemlang sigt skal genoprette kapitalkapaciteten«, i betragtning og betoner, at »en yderligere udvidelse af de finansielle forpligtelser i kombination med en belastning af det finansielle resultat [...] [efter dens opfattelse] vil være til stor skade for virksomhedsgruppens saneringsmuligheder«, og at den derfor ikke finder det »fornuftigt at påtage sig en tilsvarende del af sikkerhedsstillelsen«. [fortroligt] (skrivelse af 22.7.2010 til WDI, WDV og PIB) har meddelt, at den »efter en grundig kreditvurdering« har måttet konkludere, at »forudsætningerne for en udvidelse af [dens] eksisterende kreditengagement ikke er til stede«.

- 31 Ved skrivelser og e-mail af 10. november 2010 anmodede sagsøgerne på ny de samme banker om en bankgaranti for de 46,55 mio. EUR, som bøderne i mellemtiden var blevet nedsat til. I de afslag, der blev meddelt i perioden fra den 11. til den 26. november 2010, henvises der i det væsentlige til, at de tidligere nævnte grunde til afslag også gælder for det nedsatte bødebeløb.
- 32 Den 19. februar 2011 anmodede WDI for tredje gang de ovennævnte banker om en bankgaranti, som kun skulle dække den (nedsatte) bøde, som dette selskab var blevet pålagt, og orienterede bankerne om den begrundelse, Kommissionen havde givet for ikke at efterkomme selskabets ITP-anmodning. Bankernes svar var endnu en gang negative. [fortroligt] har således i sin skrivelse af 22. februar 2011 begrundet afslaget på at yde garanti med, at dens »funktion udelukkende er at tilbyde langsigtet objektfinansiering, og at [den] i modsætning til Europa-Kommissionen fortsat ser med kritiske øjne på [virksomhedens] økonomiske forhold«. [fortroligt] har i sin skrivelse af 23. februar 2011 oplyst, at den »efter afvejning af alle oplysninger og yderligere interne drøftelser anser grænsen for [sin] kreditvillighed for at være nået både for PIB+ i almindelighed og for WDI i særdeleshed«, og at den derfor »endnu engang må afvise anmodningen om ydelse af en bankgaranti til fordel for Europa-Kommissionen«. Den

beder om forståelse for, at den ikke kan afsløre alle detaljer i sin kreditbeslutning, men henviser til, at dens interne arbejdsgange er tilrettelagt på en sådan måde, at den i forbindelse med koncerner ikke kan basere sine beslutninger om udlån udelukkende på de enkelte låntagere, men at kreditkompetencerne og -processerne er rettet mod hele gruppen af låntagere, dvs. koncernen (her PIB+-gruppen). Dens kreditvillighed afhænger i øvrigt ikke kun af det nuværende eller fremtidige cashflow, men også af omfanget af allerede eksisterende lån, sikkerhedsstillelsen, konstellationen af eksisterende låneaftaler og tidligere erfaringer.

- 33 Endelig har sagsøgerne uden at blive modsagt anført, at de og hele den gruppe af virksomheder, som de var en del af, blev sat under særlig overvågning af de finansierende banker, og at der blev afholdt ugentlige telefonkonferencer med den koordinerende kreds af banker (*[fortroligt]*) og møder efter behov både med de enkelte banker og med hele kredsen af finanspartnere. Kommissionen har heraf udledt *[fortroligt]*. Det fremgår endvidere af sagen, at sagsøgerne siden marts 2010 har fremsendt detaljerede månedlige beretninger til banker om deres økonomiske situation (foreløbige balancer, resultatopgørelser, cashflow osv.), der giver et omfattende billede af deres og hele PIB+-gruppens økonomiske situation.
- 34 Den retsinstans, der afsiger kendelse om særlige rettergangsformer, er på dette grundlag nødt til at fastslå, at sagsøgerne rettidigt, vedholdende og seriøst har bestræbt sig på at skaffe en bankgaranti for de bøder, de er blevet pålagt. Årsagen til, at disse bestræbelser ikke bar frugt, var ifølge sagsakterne, at de adspurgte banker foretog en omfattende og saglig undersøgelse af sagsøgernes økonomiske og finansielle situation, hvilket fremgår af bankernes skriftlige afslag og af den omstændighed, at de blev grundigt orienteret om sagsøgernes situation i forhold til den samlede PIB+-gruppe (herunder medlemmerne af Pampus-familien) og om det sagsøgende selskab WDI's

specifikke situation. Der er således intet, der tyder på, at afslagene kun blev givet til sagsøgerne som en tjeneste, for at de kunne anvendes i den foreliggende sag.

- 35 Eftersom de begrundede afslag på at yde den ønskede bankgaranti blev givet af i alt 14 banker, har sagsøgerne godtgjort i tilstrækkelig grad, at det er objektivt umuligt for dem at stille denne garanti, idet det fremgår af retspraksis, at to eller tre afslag i lignende tilfælde betragtes som tilstrækkelig dokumentation (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 2.3.2011, sag T-392/09 R, 1. garantovaná mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 56, og kendelsen i sagen Romana Tabacchi mod Kommissionen, nævnt i præmis 17 ovenfor, præmis 102 og 103). Det har derfor ingen betydning, at sagsøgerne ikke har fremlagt afslagene fra de udbydere af varekreditforsikringer [*fortroligt*], som de også rettede henvendelse til, og det er ikke nødvendigt at komme nærmere ind på, om det overhovedet er en opgave for en udbyder af varekreditforsikringer at stille bankgarantier til rådighed.
- 36 Ingen af de modargumenter, Kommissionen har fremført, kan tages til følge.
- 37 For så vidt som Kommissionen for det første har gjort gældende, at der med urette ikke blev taget hensyn til de finansielle midler, som anpartshaveren ArcelorMittal, der i lang tid har ejet en tredjedel af WDV, råder over, bemærkes, at i forbindelse med undersøgelsen af en virksomheds økonomiske levedygtighed og dens muligheder for at stille sikkerhed vurderes dens materielle situation bl.a. under hensyntagen til de forhold, der karakteriserer den koncern, som den direkte eller indirekte er tilknyttet via sine aktionærer (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 7.3.1995, sag C-12/95 P, Transacciones Marítimas m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 467, præmis 12, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 11.10.2007, sag T-120/07 R, MB Immobilien og MB System mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

38 Dette synspunkt bygger ifølge retspraksis på, at den berørte virksomheds objektive interesser ikke er selvstændige i forhold til interesserne for de personer, som kontrollerer virksomheden, således at der ved afgørelsen af, om den påståede skade er alvorlig og uoprettelig, også skal tages hensyn til den økonomiske situation, som de personer, der kontrollerer den, befinder sig i (kendelsen i sagen MB Immobilen og MB System mod Kommissionen, nævnt i præmis 37 ovenfor, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis). Denne »koncernretspraksis« er efterfølgende blevet udvidet til også at omfatte minoritetsandele (50 %, 40 % og sågar 30 %), eftersom sådanne — betydelige — andele afhængig af den pågældende virksomheds kapitalstruktur også kan være relevante for dens finansielle formåen, således at en begæring om foreløbige forholdsregler derfor altid skal indeholde tilstrækkelige oplysninger om sådanne minoritetsandele (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 7.5.2010, sag T-410/09 R, Almamet mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 57 og 58, og den 24.1.2011, sag T-370/10 R, Rubinetterie Teorema mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 39-42). Ifølge denne retspraksis skal det i første omgang kun oplyses, om der kan være tale om et interessesammenfald, mens der i de to sager om foreløbige forholdsregler, som denne retspraksis var baseret på, dog ikke var anledning til at efterprøve, om den pågældende virksomheds og de eventuelle minoritetsandelshaveres interesser faktisk var sammenfaldende.

39 I det foreliggende tilfælde nævnte sagsøgerne ArcelorMittals minoritetsandel i deres begæring om foreløbige forholdsregler og oplyste, at de den 26. juli og 22. november 2010 uden held havde forhørt sig hos ArcelorMittal om en bankgaranti for de bøder, de var blevet pålagt. Det er dog ikke nødvendigt at undersøge nærmere, hvor seriøse disse forespørgsler og ArcelorMittals afslag af 30. juli og 25. november 2010 var. Den tidligere nævnte retspraksis vedrørende koncerner finder nemlig ikke anvendelse på forholdet mellem sagsøgerne og ArcelorMittal.

40 ArcelorMittal er ligesom sagsøgerne aktiv på stålmarkedet, men der er tale om to forskellige koncerner, nemlig ArcelorMittal-koncernen og PIB+-gruppen, som konkurrerer med hinanden og har forskellige (strategiske) forretningsmæssige interesser. Rent objektivt er ArcelorMittals og sagsøgernes grundlæggende interesser derfor ikke de samme. Det er især vanskeligt at forestille sig, at ArcelorMittal som anpartshaver

vil kunne støtte en aggressiv forretningspolitik, der føres af PIB+-gruppen med det formål at erobre kunder og hele markeder fra ArcelorMittal-koncernen. ArcelorMittals minoritetsandel bevirker således ikke, at den retspraksis, der vedrører koncerner, finder anvendelse.

41 Det betyder ikke, at ArcelorMittal og sagsøgerne ikke kan have de samme økonomiske interesser, bl.a. i at bevare værdien af ArcelorMittals minoritetsandel. Denne interesse hos ArcelorMittal — samt interessen i at få adgang til virksomhedsoplysninger om WDV og WDI, såfremt minoritetsandelshavere har ret til dette — vejer ikke lige så tungt som de grundlæggende strategiske interesser, som en koncern forfølger ved fastlæggelsen af sin forretningspolitik, og som alene begrunder en anvendelse af retspraksis vedrørende koncerner, såfremt de pågældende interesser objektivt set er sammenfaldende. Det ændres heller ikke af, at ArcelorMittal, som Kommissionen har påpeget, er villig til at *[fortroligt]*.

42 For det andet kan det efter Kommissionens opfattelse ikke sluttes ud fra bankernes afslag, at det var umuligt at skaffe en garanti, eftersom bankerne havde en stor egeninteresse i at få dækket deres egne fordringer hurtigst muligt, hvis inddrivelsen af de pålagte bøder samtidigt blev udsat. Alle PIB+-netværkets kreditorer, herunder bankerne og Kommissionen, konkurrerede således om at opnå den bedst mulige afdækning og senere den maksimale fyldestgørelse for deres respektive fordringer. *[fortroligt]* De havde i den forbindelse en objektiv interesse i at holde WDI i drift både på grund af WDI's tilfredsstillende rentabilitet og konkurrenceevne og på grund af det cashflow, som WDI genererede. Hvis WDI ikke blev drevet videre, ville det for bankerne resultere i, at netværket opgav sin vigtigste indtægtskilde trods forventninger om likviditetsforbedringer på mellemlang og lang sigt. Det må derfor objektivt set forventes, at bankerne i sidste instans ville finansiere en bankgaranti for bøderne, når der ikke længere var udsigt til en udsættelse af gennemførelsen. I øvrigt ville enhver

bank, som har kendskab til de positive oplysninger om WDI, og som handler fornuftigt og på grundlag af rationelle økonomiske kalkuler, være parat til at garantere for alle de bøder, sagsøgerne er blevet pålagt.

- 43 Dette argument kan ikke tiltrædes. Med hensyn til Kommissionens afvisning af den »store egeninteresse« hos de 14 banker, der har nægtet at yde sagsøgerne en bankgaranti, bemærker Retten, at en bank, når den træffer en — positiv eller negativ — beslutning om låne- eller garantiansøgninger, altid plejer sine egne interesser som kreditinstitut, hvilket den også har pligt til af hensyn til sine aktionærer. I den foreliggende situation ville disse interesser kun være underordnet Kommissionens interesser, hvis den tidligere nævnte retspraksis vedrørende koncerner fandt anvendelse på de 14 banker. Det er imidlertid ikke tilfældet.
- 44 Det fremgår for det første ikke af sagen, at bankerne har erhvervet anparter i de sagsøgende selskaber eller indskudt kapital i PIB+-gruppen i nogen som helst form. Deres forretningsrelationer til PIB+-gruppen er begrænset til kreditområdet, hvor deres interesser er rettet mod at sikre og inddrive deres krav på betaling af afdrag og renter bedst muligt. Der er i denne henseende ingen objektiv identitet mellem disse kreditinstitutters strategiske interesser og sagsøgernes interesser, der hovedsageligt skal findes i stålsektoren (jf. præmis 1 og 2 ovenfor).
- 45 For det andet godtgør henvisningen til *[fortroligt]* ikke i tilstrækkelig grad, at der er så tætte personlige forbindelser mellem bankerne og disse selskaber — som der f.eks. er mellem de tre medlemmer af Pampus-familien, hvor der ikke er behov for et fælles

holdingselskab (jf. præmis 1 ovenfor) — at det er berettiget at anvende den retspraksis, der gælder for koncerner.

- 46 For så vidt som Kommissionen for det tredje anfægter, at sagsøgerne ikke har rettet henvendelse til en ekstern bank, er det tilstrækkeligt at fastslå, at [fortroligt] helt fra begyndelsen gjorde det klart, at man ikke kunne regne med at opnå en bankgaranti fra en bank, der ikke tilhørte kredsen af finanspartnere, efter at der var givet afslag fra alle disse partnere. Det er i øvrigt anerkendt i retspraksis, at det er objektivt umuligt for sagsøgerne at stille den krævede bankgaranti, når de har fået afslag fra de sædvanlige banker, hvor de er faste kunder (kendelsen i sagen Romana Tabacchi mod Kommissionen, nævnt i præmis 17 ovenfor, præmis 105, 109 og 110).
- 47 Eftersom de mange afslag fra de ovenfor nævnte [fortroligt] banker er tilstrækkelige til at fastslå, at sagsøgerne ikke er i stand til at stille en bankgaranti for bøderne, er Kommissionens argument, der støttes på talrige finansielle dokumenter og økonomiske oplysninger om sagsøgerne, og hvorefter bankerne i sidste instans ville stille den pågældende bankgaranti, eftersom enhver bank, der handler fornuftigt og bl.a. har kendskab til de positive oplysninger om WDI, ville være villig hertil, ikke relevant.
- 48 Dette argument strider mod den [fortroligt] vurdering, Kommissionen selv fremførte i den anfægtede afgørelse (1179. betragtning), om, at »[fortroligt]«. Det er også værd at bemærke, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde mener at kunne vurdere adfærden hos en »bank, som handler fornuftigt og på grundlag af rationelle økonomiske kalkuler«, selv om den ellers altid har understreget — hvilket Retten har tiltrådt (dom af 29.4.2004, forenede sager T-236/01, T-239/01, T-244/01 — T-246/01 og T-251/01 — T-252/01, Tokai Carbon m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1181, præmis 479) — at den ikke er en bank og hverken råder over en banks infrastruktur eller specialiserede ydelser.

- 49 Kommissionens argument forekommer også uforeneligt med retspraksis, hvorefter vurderingen af, om en begæring om foreløbige forholdsregler er uopsættelig, skal foretages ud fra omstændighederne på det tidspunkt, hvor denne begæring indgives, eller senest, når den retsinstans, der afsiger kendelse om særlige rettergangsformer, træffer sin afgørelse (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 23.1.2009, sag T-352/09 R, Pannon Hóerómű mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 29 og 30, og den 8.6.2009, sag T-173/09 R, Z mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 22). Selv om sagsøgerne i den foreliggende sag har godtgjort i tilstrækkelig grad, at det objektivt set var umuligt for dem at stille en bankgaranti, før den anfægtede afgørelse blev vedtaget, sigter Kommissionen med argumentet om, at det måtte forventes, at bankerne »i sidste instans« ville finansiere en bankgaranti, »når der ikke længere var udsigt til en udsættelse af gennemførelsen«, mod et tidspunkt, der ligger efter vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, og lader det dermed »komme an på«, at sagsøgerne på dette senere tidspunkt bliver nødt til at erklære sig insolvente på grund af manglende betalingsevne eller for høj gældsætning (§§ 17 og 15a i Insolvenzordnung (den tyske lov om insolvens), sammenholdt med §§ 177a og 130a i Handelsgesetzbuch (den tyske handelslovbog)), hvis det alligevel ikke lykkes for dem at stille bankgaranti.
- 50 Kommissionen har endelig ikke ret i sin påstand om, at sagsøgerne selv bærer en del af ansvaret for den prekære finansielle situation, de befinder sig i, fordi WDI efter modtagelse af klagepunktsmeddelelsen foretog store kapitaloverførsler til andre selskaber i koncernen og kun foretog en minimal hensættelse på [fortroligt] mio. EUR for at have deltaget i kartellet for forspændingsstål i 18 år.
- 51 For så vidt som Kommissionen i denne sammenhæng har gjort gældende, at den er nødt til at forhindre, at dens bødepolitik »undergraves« af sådanne kapitaloverførsler, skal det blot fastslås, at formålet med den omhandlede kapitaloverførsel uomtvisteligt var at undgå, at visse selskaber i PIB+-gruppen blev insolvente, og dermed også at undgå tab af arbejdspladser. Det er også ubestridt, at anpartshaverne hverken har »trukket kapital ud« af de selskaber, der er blevet pålagt bøder, eller af de selskaber inden for koncernen, der har modtaget kapital, med undtagelse af en udlodning i

2008 på [fortroligt] mio. EUR til minoritetsandelshaveren ArcelorMittal, som ikke er en del af koncernen. Under disse omstændigheder kan hverken PIB-Holding eller PIB+-gruppen som helhed kritiseres for, at de benyttede WDI som finansieringskilde for andre nødlidende selskaber i koncernen for at kunne føre dem videre.

- 52 Hvad angår hensættelsen på [fortroligt] mio. EUR må indsigelsen om »utilstrækkelig dækning« anses for irrelevant, eftersom Kommissionen i den anfægtede afgørelse (1178. og 1179. betragtning) selv har henvist til flere forhold, der umiddelbart tyder på, at [fortroligt]. Set i dette perspektiv spiller det ingen rolle, hvor stor den regnskabsmæssige hensættelse var. Et beløb på [fortroligt] mio. EUR forekommer i øvrigt ikke urimeligt i forbindelse med kartellet for forspændingsstål. Kommission har således allerede to gange tidligere set sig foranlediget til at justere de bøder, som den pålagde visse karteldeltagere, i nedadgående retning. Den har endda nedsat bøden til verdens største stålkoncern, ArcelorMittal, med ca. 80% på grund af manglende betalingsevne hos nogle af virksomhederne i denne koncern (jf. præmis 10 ovenfor).
- 53 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgerne har ført tilstrækkeligt bevis for, at den foreløbige forholdsregel, som de har anmodet om, er uopsættelig.

Fumus boni juris

- 54 Det fremgår af retspraksis, at der foreligger *fumus boni juris*, når de argumenter, som sagsøgeren har fremført til støtte for mindst et anbringende, umiddelbart er relevante og under alle omstændigheder ikke åbenbart ugrundede, eller når disse argumenter

ikke kan forkastes uden en uddybende undersøgelse, som skal foretages af det dommerkollegium, der træffer afgørelse om sagens realitet (jf. i denne retning kendelse afsagt af Rettens præsident den 28.4.2009, sag T-95/09 R, United Phosphorus mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis, og den 10.3.1995, sag T-395/94 R, Atlantic Container Line m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 595, præmis 49, bekræftet ved kendelsen i sagen Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., nævnt i præmis 12 ovenfor, præmis 26 og 27).

- 55 Sagsøgerne har i den foreliggende sag fremført syv anbringender til støtte for deres principale påstand om, at den anfægtede afgørelse annulleres, og deres subsidiære påstand om, at de bøder, de er blevet pålagt, nedsættes i passende omfang.
- 56 Som Kommissionen med rette har anført, er de fleste anbringender ikke fremstillet tilstrækkelig detaljeret og ikke forståelige i sig selv. De opfylder således ikke de krav, der er fastsat i retspraksis, nemlig at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som en begæring om foreløbige foranstaltninger er baseret på, skal fremgå sammenhængende og forståeligt af selve begæringen, således at sagsøgte kan forberede sine bemærkninger, og den retsinstans, der afsiger kendelse om særlige rettergangsformer, kan træffe sin afgørelse med den nødvendige hurtighed, i givet fald uden at råde over andre oplysninger (kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.1.2001, sag T-236/00 R, Stauner m.fl. mod Parlamentet og Kommissionen, Sml. II, s. 15, præmis 34, den 7.5.2002, sag T-306/01 R, Aden m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2387, præmis 52, og den 23.5.2005, sag T-85/05 R, Dimos Ano Liosion m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1721, præmis 37).
- 57 Det gælder dog ikke anbringendet om, at formodningen om, at der er tale om en samlet vedvarende overtrædelse, er ukorrekt. Det fremgår i det væsentlige af begæringen om foreløbige foranstaltninger, at Kommissionen holder WDI ansvarlig for en overtrædelse, der fandt sted fra den 1. januar 1984 til den 19. september 2002, og holder WDV ansvarlig for en overtrædelse, der fandt sted fra den 3. september 1987 til den 19. september 2002. WDI og WDV kan imidlertid kun drages til ansvar for en

overtrædelse i en langt kortere periode, nemlig fra den 12. maj 1997 til den 19. september 2002. De overtrædelser, der fandt sted før den 12. maj 1997, kan således ikke længere forfølges på grund af forældelse. Kommissionen har i den forbindelse set bort fra, at der var en pause på næsten halvandet år i aftaleforløbet. Den har ikke taget hensyn til, at de aftaler, der blev indgået før og efter denne pause, ikke kan betragtes som en samlet vedvarende overtrædelse, fordi de var udformet og tilrettelagt forskelligt. På et møde den 9. januar 1996 tog sagsøgerne desuden afstand fra kartelaftalerne over for alle de andre virksomheder, hvilket fremgår klart af de skriftlige notater. Når sagsøgerne tog afstand fra aftalerne, mener de ikke, at de kan klandres for at have deltaget i en samlet vedvarende overtrædelse.

58 Dette argument fra sagsøgernes side, der, hvis det tiltrædes, kan resultere i en betydelig nedsættelse af bøderne til WDI og WDV, er så præcist, at det har foranlediget Kommissionen til at afgive en nuanceret og detaljeret udtalelse. Det gør det desuden muligt for den retsinstans, der afsiger kendelse om særlige rettergangsformer, at fastslå, at det pågældende anbringende ikke er åbenbart ugrundet og under alle omstændigheder ikke kan forkastes uden en uddybende undersøgelse, som skal foretages af det dommerkollegium, der træffer afgørelse om sagens realitet.

59 Sagsøgernes anbringende om, at deres manglende betalingsevne ikke blev taget i betragtning, er også forståeligt i sig selv og har ligeledes foranlediget Kommissionen til at afgive en nuanceret og detaljeret udtalelse.

60 Det skal for så vidt fastslås, at Retten i henhold til artikel 261 TEUF og artikel 31 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af

konkurrencereglerne i [...] artikel 81 [EF] og 82 [EF] (EFT L 1, s. 1) har fuld prøvelsesret i forbindelse med klager over Kommissionens bødef afgørelser. Det kan i det foreliggende tilfælde ikke udelukkes, at Retten vil gøre brug af denne ret i hovedsagen og nedsætte de bøder, som sagsøgerne er blevet pålagt. Kommissionen har i den forbindelse selv anført, at når sagsøgerne har anfægtet den vurdering af betalingsevnen, der er sket i den anfægtede afgørelse, fastsætter Retten selv bøderne i det tilfælde, at det fastslås, at der er foretaget urigtig retsanvendelse, hvorved de faktiske omstændigheder, som fremgår af de oplysninger, der i mellemtiden er blevet forelagt, skal lægges til grund. Hvis det således fastslås, at der ikke foreligger uopsættelighed, gælder det samme derfor for udsigten til, at sagsøgerne får medhold i hovedsagen. Disse bemærkninger fra Kommissionens side gælder også i en sag som denne, hvor det fastslås, at der foreligger uopsættelighed.

- ⁶¹ Det må under disse omstændigheder fastslås, at der umiddelbart foreligger *fumus boni juris* i hvert fald med hensyn til en nedsættelse af de bøder, sagsøgerne er blevet pålagt, i overensstemmelse med deres subsidiære påstand.

Interesseafvejning

- ⁶² I en sag om foreløbige forholdsregler skal der efter fast retspraksis foretages en afvejning af de risici, der er forbundet med hver af de mulige løsninger. Dette indebærer konkret, at det navnlig skal undersøges, om sagsøgerens interesse i at opnå en udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning går forud for interessen i, at denne gennemføres øjeblikkeligt (kendelsen i sagen Kommissionen mod Atlantic

Container Line m.fl., nævnt i præmis 12 ovenfor, præmis 50, samt kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12.7.1996, sag C-180/96 R, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 3903, præmis 89, og den 26.6.2003, forenede sager C-182/03 R og C-217/03 R, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, Sml. I, s. 6887, præmis 142).

- 63 I det foreliggende tilfælde har sagsøgerne både påvist, at deres begæring om foreløbige foranstaltninger er uopsættelig, fordi det var objektivt umuligt for dem at stille en bankgaranti for de bøder, de var blevet pålagt, og at der foreligger *fumus boni juris* med hensyn til deres subsidiære påstand om nedsættelse af bøderne. Det må derfor anerkendes, at de i princippet har en beskyttelsesværdig interesse i, at forpligtelsen til at stille en bankgaranti for disse bøder udsættes. Hvis deres begæring om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge, vil Kommissionen således kunne inddrive bøderne øjeblikkeligt, hvilket med stor sandsynlighed vil resultere i, at sagsøgerne bliver insolvente på grund af manglende betalingsevne eller for høj gældsætning (jf. præmis 49 ovenfor).
- 64 Kommissionen har heroverfor påberåbt sig den almene interesse, der er forbundet med at opretholde effektiviteten af EU's konkurrenceregler, og dermed også den afskrækkende virkning af de bøder, den pålægger, samt EU's finansielle interesse. I den forbindelse har den bl.a. påpeget, at bøder indgår i EU's almindelige budget, efter at de er blevet stadfæstet af den højeste retsinstans.
- 65 Hvad angår EU's finansielle interesser, der uomtvisteligt er af grundlæggende betydning, bemærker Retten, at sagsøgerne i den foreliggende sag ikke råder over tilstrækkelige midler til at kunne betale de bøder, som de er blevet pålagt (jf. præmis 16 og 19 ovenfor), og at det objektivt set er umuligt for dem at stille den krævede bankgaranti. Det er således meget sandsynligt, at Kommissionen ikke ville opnå det fastsatte beløb,

såfremt den foretog en tvangsfuldbyrdelse af disse bøder. Sagsøgerne har endvidere uden at blive modsagt gjort gældende, at Kommissionen efter de tyske konkursregler ikke vil have en privilegeret stilling i forhold til andre fordringshavere og må stille sig tilfreds med konkursdividenden, hvis sagsøgerne som frygtet bliver insolvente. Under disse omstændigheder ville Kommissionens finansielle interesser ikke være bedre beskyttet, såfremt en tvangsfuldbyrdelse blev iværksat straks, frem for at lade sagsøgerne fortsætte deres erhvervsaktiviteter og benytte indtægterne herfra til at betale bøderne med (jf. i denne retning kendelsen i sagen Romana Tabacchi mod Kommissionen, nævnt i præmis 17 ovenfor, præmis 136).

⁶⁶ I det foreliggende tilfælde ser det i øvrigt ud til, at Kommissionen selv lige fra begyndelsen fandt det mindre sandsynligt, at EU's finansielle interesser kunne tilgodeses. På det tidspunkt, hvor den vedtog den anfægtede afgørelse, mente den således, at en række forhold tydede på, at PIB og WDI ikke kunne betale bøderne og højst sandsynligt ikke ville kunne overleve (1178. og 1179. betragtning til den anfægtede afgørelse). Det tyder på, at den meget tidligt affandt sig med, at det ikke ville være muligt at inddrive bøderne. Hertil kommer, at Kommissionen efter at have truffet den anfægtede afgørelse iværksatte en række ITP-procedurer til prøvelse af betalingsevnen hos de virksomheder, der var blevet pålagt bøder. Det kan heraf sluttes, at Kommissionen (i en vis udstrækning) er villig til at give afkald på bøder, selv om de indgår i EU's almindelige budget. Kommissionen har senest givet afkald på ca. 80% af den bøde, den havde pålagt ArcelorMittal-koncernen. Kommissionens forsøg på at »puste liv i« EU's finansielle interesser især over for sagsøgerne synes på denne baggrund ikke at være særlig beskyttelsesværdigt.

⁶⁷ Det må på dette grundlag fastslås, at sagsøgernes interesser går forud for Kommissionens finansielle interesser.

- 68 Det skal dog tages i betragtning, at Retten kun har fastslået, at der foreligger *fumus boni juris* med hensyn til den subsidiære påstand om nedsættelse af bøderne, og at sagsøgerne selv har tilkendegivet, at de er villige til at betale bøderne ratevis fra og med juli 2011 i henhold til en passende betalingsplan (jf. præmis 6 ovenfor). Ved skrivelse af 7. februar 2011 har sagsøgerne under ITP-proceduren ved Kommissionen fremlagt en opdateret betalingsplan og forklaret, at de vil være i stand til at betale bøderne i 39 rater regnet fra juli 2011, hvis disse bøder nedsættes med 75 %, dvs. til ca. 12 mio. EUR. Det bemærkes desuden, at WDI gennem en længere periode har hensat et beløb på i alt [fortroligt] mio. EUR til betaling af sin bøde.
- 69 EU's finansielle interesser tilgodeses således på nuværende tidspunkt ved, at sagsøgernes begæring om foreløbige forholdsregler imødekommes — dog uden at det her er fornødent at tage stilling til den omtalte nedsættelse af bøderne med 75 % — på betingelse af, at de betaler et beløb på [fortroligt] mio. EUR til Kommissionen inden den 30. juni 2011 og betaler månedlige beløb til Kommissionen på 300 000 EUR den 15. i hver måned fra den 15. juli 2011 og indtil videre, men senest indtil der træffes afgørelse i hovedsagen.
- 70 Det bemærkes videre, at den retsinstans, der afsiger kendelse om særlige rettergangsformer, i henhold til procesreglementets artikel 108 til enhver tid har mulighed for at ændre eller ophæve kendelsen om foreløbige forholdsregler på grund af ændrede forhold, og at der ved »ændrede forhold« særligt forstås faktiske forhold, der kan ændre bedømmelsen af uopsættelighedsbetingelsen i det konkrete tilfælde (Domstolens kendelse af 14.2.2002, sag C-440/01 P(R), Kommissionen mod Artegödan, Sml. I, s. 1489, præmis 62-64). Det påhviler således i givet fald parterne at henvende sig til Retten i tilfælde af ændrede forhold, der kan ændre den foreliggende afgørelse.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT:

- 1) **Westfälische Drahtindustrie GmbH's, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG's og Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG's forpligtelse til at stille en bankgaranti til fordel for Kommissionen med henblik på at undgå en øjeblikkelig inddrivelse af de bøder, som blev pålagt selskaberne ved artikel 2, stk. 1, i Kommissionens afgørelse K(2010) 4387 endelig af 30. juni 2010 om en procedure efter artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen (COMP/38.344 – Forspændingsstål), som ændret ved Kommissionens afgørelse K(2010) 6676 endelig af 30. september 2010, udsættes på følgende betingelser:**
  - a) **Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG og Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG betaler et beløb på [fortroligt] mio. EUR til Kommissionen inden den 30. juni 2011.**

- b) Selskaberne betaler månedlige beløb til Kommissionen på 300 000 EUR (den 15. i hver måned) fra den 15. juli 2011 og indtil videre, men senest indtil der træffes afgørelse i hovedsagen.**

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 13. april 2011.

E. Coulon
Justitssekretær

M. Jaeger
Afdelingsformand